

ГОЛОДОМОР В УКРАЇНІ 1932–1933 рр.

Хомутова Я.В., гр. МВ-24

Науковий керівник – канд. іст. наук, проф. Міносян А.С.
Харківський державний університет харчування та торгівлі

Голодомор. Що розумію під цим словом? Які емоції викликає оте, здавалося, просте поєднання літер? Співчуття чи жаль, скорботу чи страх? А може – лише байдужість в наших серцях і намагання закрити очі й вуха і мовчати... забути і вкотре вбити наших дідів і прадідів? Боляче за наш народ, що пережив не лише демографічний, а й національний удар. Українців поставили на коліна, зламали, витиснули всі соки, подерли пазурами до крові, вийняли серце і розтоптали. І це хвилює мене. Я не дозволю нехтувати душами тих, хто загинув голодною смертю...

В історії бурхливого ХХ століття Голодомор 1932–1933 років в Україні посідає особливе місце. Він був не випадковим явищем природного чи соціального походження, а наслідком цілеспрямовано застосованого тоталітарною владою терору голодом, тобто геноцидом.

Масове фізичне винищення українських хліборобів штучним голодом було свідомим терористичним актом сталінської політичної системи проти мирних людей, проти українців як нації і, зокрема, проти селян як класу. Було підірвано соціальні основи нації, її традиції, духовну культуру та самобутність. Головною метою організації штучного голоду був підрив руху опору українців проти комуністичної влади та забезпечення тотального контролю з боку держави за всіма верствами населення.

Фактично, голод охопив весь Центр, Південь, Північ та Схід сучасної України. В таких же масштабах голод спостерігався у тих районах Кубані, Північного Кавказу та Поволжя, де жили українці.

Факт Голодомору 1932–1933 рр. в Україні на офіційному рівні визнали понад 70 країн світу, актом геноциду – 13 країн. На регіональному та муніципальному рівнях Голодомор геноцидом визнали законодавчі органи 26 адміністративно-територіальних одиниць 7 держав світу.

Історична правда про заподіяний сталінським тоталітарним режимом злочин поступово повертається із забуття, сприяючи тим самим відродженню генетичної пам'яті української нації. Водночас українська трагедія має стати пересторогою іншим країнам і народам, які не бажать повторення подібного на своїй території.